

kratisk underskud i Ministerrådet på stemmevægtene, hvis ikke vi imødekommer de store lande. Her må regeringen og Folketinget være klar til at handle.

Og netop fordi en stor del af befolkningen f.eks. ser øget brug af flertalsafgørelser som en trussel, er det vores pligt at gøre to ting klart for befolkningen:

For det første at vi skylder hinanden og ansøgerlandene, at det EU, vi har efter udvidelsen, fungerer og ikke bliver en handlingslammet betonklods uden politiske visioner. Den oplevelse har Øst- og Centraleuropa lagt bag sig. Derfor er øget brug af flertalsafgørelser også nødvendig.

Naturligvis skal vi huske, at på en lang række områder er nationalstaten det rigtige sted at træffe beslutninger. Ting vedrørende velfærdsstaten er f.eks. naturligvis et emne, som hvert land må løse hver for sig. Men vi må også gøre os klart i samme åndedræt, at hvis EU virkelig skal fungere, skal man også koncentrere EU's kræfter på de områder, hvor der er grænseoverskridende problemer, f.eks. med relation til det indre marked.

Når vi konservative siger nej til nogle af de mere vidtløftige forslag, der en gang imellem kommer om, at EU skal blande sig i ditten og datten, er det altså ikke for at være bagstræberiske. Vi er meget opmærksomme på, at der er mange områder, der bedst varetages af nationalstaterne selv, men det er såmænd også, fordi vi også gerne vil sikre os, at EU ikke bruger kræfterne på de områder, hvor nationalstaterne selv kan klare ærterne.

Der er sagt meget om det forstærkede samarbejde og fleksibilitet. Det er for os væsentligt at understrege, at vi mener, at princippet om én for alle og alle for én skal gælde på alle hovedområder. EU skal ikke udvikle sig til et tagselvbord og slet ikke, hvad angår f.eks. det indre marked, men vi må også erkende, at Danmark med sine forbehold har sat en ubehagelig standard for at kunne fravælge samarbejde på andre områder end kerneområderne, og denne usolidariske adfærd ønsker vi ikke skal spredes til andre lande. Men vi må acceptere, at nogle lande kan gå videre, vel og mærke så længe det er åbent for andre at tilslutte sig efterfølgende.

Hermed også sagt, at vi konservative målrettet vil arbejde for, at forbeholdene får så stor modvilje i befolkningen, at de kan fjernes ved folkeafstemninger engang ude i fremtiden. Ikke kun fordi det er skadeligt for Danmark at stå uden for døren, mens de andre tager beslutnin-

ger, som vi derefter er tvunget til at følge, men først og fremmest fordi vi skal tage et medansvar. Vi skal præge den europæiske udvikling med danske værdier og synspunkter for at få indflydelse, også fordi vi politisk har overskud til at være med til at løse opgaverne.

Derfor er Det Konservative Folkeparti også åbent over for en debat om, hvad EU skal ende med. Den diskussion, man i Tyskland kalder slutmålsdiskussionen, er et godt udgangspunkt, hvis man vil forsøge at lave en klarere opgavefordeling mellem EU og nationalstaterne og indskrive dette i en ny traktat. Men målet må være at få gjort EU-samarbejdet mere velfungerende til gavn for alle medlemslandene og ikke mindst borgerne, og det er mit håb som konservativ, at Danmark ikke forpasser den historiske forpligtelse, vi har til at medvirke til dette.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg har to spørgsmål til den konservative ordfører.

Det første spørgsmål er: Hvordan kan der være tale om et samarbejde mellem selvstændige stater, når flere og flere ting bliver fælles? Fælles udenrigspolitik, fælles penge – det bliver det heldigvis ikke for Danmark, men det ville Det Konservative Folkeparti jo gerne – fælles grænser, fælles pas, fælles alt muligt. Hvordan kan der være tale om selvstændige stater, når man med Nicetraktaten på 50 områder vil overføre beslutninger fra at være beslutninger, hvor det enkelte land har vetoret, til at være beslutninger, hvor et land kan blive stemt ned af de andre? Så er man da ikke selvstændig, så det vil jeg gerne have en forklaring på.

Den anden ting er, om den konservative ordfører kan forklare mig, om der er nogen forskel mellem Venstres og Det Konservative Folkepartis europapolitik i dag.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu ved jeg ikke, hvem fru Lene Espersen havde i tankerne, der skulle have hyldet magthaverne i Kreml. Jeg har i hvert fald aldrig gjort det og heller ikke de nuværende i øvrigt.

Men jeg vil godt spørge fru Lene Espersen: Hvad vil Det Konservative Folkeparti egentlig gøre for at sikre, at Danmark ikke giver køb på kommissærposten og for at hindre dette forstærkede unionssamarbejde? Jeg har jo forstået, at Det Konservative Folkeparti faktisk i en periode